

usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa;

2. zawiadomić o wydaniu niniejszego postanowienia poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2018 r. Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (dalej: Komisja) wszczęła postępowanie rozpoznawcze w sprawie nieruchomości warszawskiej w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. poz. 718, dalej: ustawa), dla której prowadzona jest księga wieczysta

Nieruchomość ta objęta jest działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279, ze zm.).

Decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia _____ r., nr _____ znak _____ ustanowiono na 99 lat prawo użytkowania wieczystego do gruntu zabudowanego o powierzchni _____ m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr _____ w obrębie _____ opisanego w księdze wieczystej _____ położonego w Warszawie przy ul. Dahlberga 5 róg Bolecha 21, na rzecz: P _____ J: _____ co do udziału wynoszącego _____ części oraz na rzecz M _____ M: _____ co do udziału wynoszącego _____ części.

Decyzja reprivatyzacyjna została wykonana poprzez zawarcie umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste z dnia _____ r., sporządzonej przez M: _____ D1 _____ - Notariusza w Warszawie, Rep. A Nr _____

Komisja zważyła, co następuje:

Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy, jeżeli jest to niezbędne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, Komisja może, w drodze postanowienia, nakazać wpis w księdze wieczystej ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu rozpoznawczym, a w przypadku decyzji, która nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych, także

ustanowić zakaz zbywania lub obciążania nieruchomości. **Z kolei zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy postanowienie to stanowi, z chwilą wydania, podstawę wpisu w księdze wieczystej.** Wpis wywołuje skutek ostrzeżenia, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. z 2017 r. poz. 1007).

Komisja zauważa, że dokonanie zabezpieczenia uzależnione jest od dyskrecjonalnej oceny Komisji. To Komisja decyduje, czy dokonanie zabezpieczenia jest niezbędne dla prawidłowego toku postępowania rozpoznawczego. Istnienie ryzyka co do zbycia nieruchomości, budynku lub udziału w prawie użytkowania wieczystego, obciążanie wydanych nieruchomości uzasadnia ustanowienie zabezpieczenia poprzez wpis stosownego zakazu w księdze wieczystej.

Trzeba zauważyć, że zabezpieczenie z art. 23 ust. 1 ustawy należy do grupy zabezpieczeń na nieruchomości podejmowanych w toku postępowania rozpoznawczego. W ogólnym postępowaniu administracyjnym brak jest analogicznej instytucji. Przepisy prawa administracyjnego dopuszczają jednak dokonanie zabezpieczenia w toku postępowania przed organem administracyjnym. Należy wskazać tutaj na art. 33 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.), który przewiduje zabezpieczenie zobowiązania podatkowego przed terminem płatności przez organ podatkowy. Co jednak istotne, takie zabezpieczenie następuje w formie decyzji, która ostatecznie podlega przymusowemu wykonaniu na drodze postępowania egzekucyjnego. Możliwe jest także dokonanie zabezpieczenia obowiązku publicznoprawnego przez organ egzekucyjny na podstawie art. 154 i n. ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1201, z późn. zm.), przy czym to zabezpieczenie jest stosowane dopiero na etapie postępowania wykonawczego w postępowaniu egzekucyjnym. Dla przedstawienia istoty zabezpieczenia z art. 23 ust. 1 ustawy trzeba zatem odnieść się posiłkowo do znanej i ugruntowanej w praktyce instytucji zabezpieczenia uregulowanej w art. 730 i n. ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155, dalej: k.p.c.). Zabezpieczenie to jest najbliższe instytucji zabezpieczenia uregulowanej w art. 23 ust. 1 ustawy.

W doktrynie postępowania cywilnego zauważa się, że celem zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych może być: 1) zapewnienie uprawnionemu zaspokojenia, tj. egzekucyjnego wykonania przyszłego orzeczenia, co odnosi się tylko do roszczeń o świadczenie; 2) zapewnienie skuteczności przyszłego orzeczenia, tj. innych skutków orzeczenia niezdatnego do egzekucyjnego wykonania; 3) antycypacyjne, tymczasowe udzielenie wierzycielowi takiej samej ochrony prawnej, jaką ma zapewnić mu przyszłe orzeczenie. Przy

zabezpieczeniu roszczeń niepieniężnych zastosowanie znajdują podstawy zabezpieczenia wskazane w art. 730¹ k.p.c. Trzeba wyjaśnić, że przy ocenie istnienia interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia należy uwzględniać wspomniane wyżej cele zabezpieczenia. W przypadku, gdy chodzi o antycypacyjne zabezpieczenie roszczenia niepieniężnego, przy ocenie interesu prawnego wnioskodawcy należy mieć na względzie dodatkowo art. 755 § 2¹ k.p.c., z którego wynika, że art. 731 k.p.c. nie stosuje się, jeżeli zabezpieczenie jest konieczne do odwrócenia grożącej szkody lub innych niekorzystnych skutków (A. Jakubecki, Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz do art. 730-1217, Lex/2017). Należy także dodać, że postępowanie zabezpieczające nie jest postępowaniem szczególnym wobec postępowania egzekucyjnego, a jego głównym celem jest jedynie ochrona przyszłych interesów wierzyciela. Nie prowadzi do wykonania przez zobowiązanego obowiązku, stwarza jedynie pewne gwarancje, że w przyszłości dojdzie do wyegzekwowania tego obowiązku (tak A. Dalkowska, Zabezpieczenie administracyjne należności pieniężnych w praktyce organów egzekucyjnych, Wrocław 2015, s. 40 i n oraz wyrok NSA z 8 września 2000 r., III SA 1770/99, LEX nr 47986).

Ustawodawca w art. 755 k.p.c. wprowadza otwarty katalog możliwych sposobów zabezpieczeń roszczeń niepieniężnych. Zabezpieczenie roszczenia niepieniężnego może więc nastąpić w każdy sposób, jaki stosownie do okoliczności będzie odpowiedni, tj. w sposób, jaki z jednej strony zapewni uprawnionemu należyłą ochronę prawną, a z drugiej nie obciąży zobowiązanego ponad potrzebę (art. 730¹ § 3 k.p.c.). W powołanym przepisie ustawodawca przykładowo wskazał, iż możliwe jest ustanowienie zakazu zbywania przedmiotów objętych postępowaniem (art. 755 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz nakazanie wpisania stosownego ostrzeżenia w księdze wieczystej lub we właściwym rejestrze (art. 755 § 1 pkt 5 k.p.c.). W przeciwieństwie więc do zabezpieczenia świadczeń pieniężnych (katalog zamknięty – art. 747 k.p.c.) ustawodawca dopuścił możliwość zakazu zbywania nieruchomości, nawet jeśli prowadzona jest dla niej księga wieczysta (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1954 r., sygn. akt II CO 68/54, OSNCK 1955 nr 2, poz. 39). Przepis art. 755 k.p.c. nie zawiera zamkniętego katalogu dopuszczalnych sposobów zabezpieczenia, a przede wszystkim nie wyłącza zastosowania zakazu zbywania jako sposobu zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12 października 2012 r., sygn. akt I ACz 671/12, LEX nr 1223423). Przewidziany w przepisie art. 755 § 1 pkt 5 k.p.c. jeden ze sposobów zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych, mówi o „nakazaniu wpisu stosownego ostrzeżenia w księdze wieczystej”, a zatem ostrzeżenia odpowiedniego, przystającego do systemu prawnego ksiąg wieczystych, a przy tym wypełniającego funkcję

należytego zabezpieczenia (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 lutego 2012 r., sygn. akt I ACz 269/12). Zakaz zbycia ma na celu zapewnienie ochrony roszczeń wierzyciela, zapewnienia im szczególnej skuteczności w stosunkach między dłużnikiem i wierzycielem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 1970 r., sygn. akt II CR 517/70).

Mając na uwadze wypowiedzi sądów i doktryny, na tle art. 730 k.p.c. należy uznać, że celem zabezpieczenia w trybie art. 23 ust. 1 ustawy jest umożliwienie Komisji wydania merytorycznej decyzji w sprawie (art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy) i zapobieżenie powstania nieodwracalnych skutków prawnych.

W ocenie Komisji, w sprawie nie istniały przeszkody do ustanowienia zakazu z art. 23 ust. 1 ustawy. Decyzja reprivatyzacyjna, będąca przedmiotem postępowania rozpoznawczego, nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych. W myśl art. 2 pkt 4 ustawy przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n. Aktualny stan księgi wieczystej nr _____ potwierdza, że właścicielem nieruchomości stanowiącej działkę ewid. nr _____ było i nadal jest Miasto Stołeczne Warszawa, zaś jednym ze współużytkowników wieczystych był i nadal jest jeden z beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej, tj. P. J. _____. Decyzja reprivatyzacyjna została wprowadzie wykonana, poprzez zawarcie umowy w formie aktu notarialnego, jednakże nieruchomość stanowiąca działkę ewid. nr _____ nie została dotychczas zbyta na rzecz podmiotów trzecich przez beneficjentów decyzji dekretowej.

Nie budzi wątpliwości, że umową darowizny z dnia _____, sporządzoną przez M. _____ D. _____ – Notariusza w Warszawie, Rep. A Nr _____ M. _____ darował B. _____ Z. _____ cały przysługujący mu udział wynoszący _____ części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę ewid. nr _____. Mając na uwadze, że zbycie udziału w prawie użytkowania wieczystego nastąpiło nieodpłatnie, Komisja postanowiła dokonać zabezpieczenia w księdze wieczysta nr _____ poprzez ustanowienia zakazu zbywania lub obciążania całej nieruchomości stanowiącej działkę ewid. nr _____

Komisja dodatkowo zauważyła, że po wydaniu przez Prezydenta m.st. Warszawy w dniu _____ r. decyzji, nieruchomość nie została zagospodarowana na cele

